vers VO OR vers

LEZING 4
77 MINUTEN

LEVITICUS

8-10

De wijding en eerste dienst van de priesters en het vreemde vuur van Nadab en Abihu.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/leviticus/8-10

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De openbare aanstelling van het priesterschap	4 min	4
2	Priesterkleding en zalving met olie	2 min	6
3	Het zondoffer en brandoffer bij de wijding	3 min	7
4	De ram van het wijdingsoffer	3 min	9
5	Besprenkeling, offermaaltijd en zeven dagen	2 min	12
6	Bloed en olie: reiniging en de Heilige Geest	4 min	14
7	De eerste dienstdag en offers voor de priesters	3 min	16
8	Aäron offert voor zichzelf en het volk	4 min	19
9	God ontsteekt het heilige altaarvuur	3 min	22
10	Nadab en Abihu brengen vreemd vuur	3 min	23
11	De dood van twee priesters als waarschuwing	3 min	25
12	Ananias en Saffira en Gods strenge voorbeeld	3 min	26
13	Uitstel van straf is geen vrijspraak	4 min	28
14	Aardse dood en het eeuwige lot van de priesters	2 min	30

15	Het hele leven als aanbidding van God	2 min	31
16	Trouw aan Gods voorschrift boven resultaat	3 min	32
17	Innerlijke genezing en geleide visualisatie	2 min	34
18	Jung en de bronnen van geleide visualisatie	3 min	35
19	Hulpverlening beoordelen op bron en methode	2 min	36
20	De kritiek van de spreker op psychofarmaca	2 min	37
21	De doden wegdragen en de dienst voortzetten	3 min	38
22	Geen alcohol tijdens de priesterdienst	4 min	41
23	Alcohol en het oordeelsvermogen van koningen	2 min	43
24	Het verplichte eten van de offers nagelaten	3 min	44
25	De offerregels en een onbedoelde overtreding	2 min	46
26	Aärons verdriet en Mozes' begrip	4 min	47
	Om verder te lezen		49

1

De openbare aanstelling van het priesterschap

We gaan kijken naar de wijding van Aäron en zijn zonen tot priesters. De instructies voor dit ritueel werden al in Exodus hoofdstuk 28 en 29 gegeven. Het ritueel is nog niet uitgevoerd, maar er is dan ook nog niet veel gebeurd. De tabernakel is opgericht en staat er, maar er is daar nog niets begonnen, behalve dat God is verschenen. Dat is beslist niet niets, maar er heeft nog geen menselijke activiteit plaatsgevonden. Dat komt deels doordat er niemand is om die uit te voeren. Er moet een priesterschap zijn.

Voordat het priesterschap in werking kon treden, moesten de soorten offers en de bijbehorende procedures worden omschreven en afgebakend. Zo konden ze die bij deze gelegenheid uitvoeren. De wijding van de priesters en hun aanstelling in het ambt omvatten het brengen van zondoffers en brandoffers enzovoort. Als er niet al instructies over die dingen waren gegeven, zou het voor deze mensen een raadsel zijn wat ze precies moesten doen. In de eerste zeven hoofdstukken van Leviticus hebben we de uitvoerige instructies over deze vijf verschillende soorten offers gezien. Nu, in hoofdstuk 8 tot en met 10, zien we dat de priesters daadwerkelijk beginnen te functioneren. Eerst moeten ze gereinigd en gezalfd worden door offers en door de zalving met olie. Daarna moeten ze hun dienst beginnen.

Omdat Leviticus niet zo veel historische informatie bevat, maar voornamelijk uit wetten bestaat, is dit een van slechts twee gedeelten die echte verhalen bevatten. Er zit niet bijzonder veel spanning in het verhaal totdat je bij hoofdstuk 10 komt, maar het is niettemin een historisch verslag. In hoofdstuk 8, vers 1 staat:

> De HEERE sprak tot Mozes: Neem Aäron en met hem zijn zonen, de kleding en de zalfolie, de jonge stier van het zondoffer, de twee rammen en de mand met de ongezuurde broden, en roep heel de gemeenschap bijeen bij de ingang van de tent van ontmoeting. Toen deed Mozes wat de HEERE hem geboden had, en de gemeenschap werd bijeengeroepen bij de ingang van de tent van ontmoeting. En Mozes zei tegen de gemeenschap: Dit is het woord dat de HEERE geboden heeft te doen.
>
> LEVITICUS 8:1-5

Dit gebeurde in aanwezigheid van de hele gemeente. Dat zouden miljoenen mensen zijn. Misschien kon de berghelling dienen als een soort terrasvormig amfitheater, met zitplaatsen zoals op tribunes. De berg Sinaï was daar immers en was waarschijnlijk niet langer verboden terrein, aangezien God naar de tabernakel was afgedaald. Deze honderdduizenden, zo niet miljoenen mensen zouden op de berg een plaats hebben gekregen om naar deze ceremonie te kijken. Het was nodig dat ze toekeken, omdat Aäron en zijn zonen als hun vertegenwoordigers voor God zouden dienen. Het was belangrijk dat het volk zag hoe het ritueel volgens Gods instructies was uitgevoerd om hen hiervoor geschikt te maken.

Er zouden later immers mensen zijn die Aärons bevoegdheid in twijfel zouden trekken, en die van Mozes ook. Mensen zoals Korach zouden zich afvragen of men Aäron en Mozes werkelijk op deze manier als leiders behoorde te erkennen. Het gebeurde in het openbaar, zodat iedereen de ambtswijding van Aäron en zijn zonen kon zien. Niemand kon dan zeggen dat hij het had gemist, of niet wist of het had plaatsgevonden, of iets dergelijks.

2

Priesterkleding en zalving met olie

In vers 6 staat:

> Daarna liet Mozes Aäron en zijn zonen naar voren komen, en waste hen met het water. Ook deed hij hem het onderkleed aan, bond hem de gordel om en trok hem het bovenkleed aan. Verder deed hij hem de efod aan, maakte die vast met de kunstige band van de efod, en bond hem die om. Vervolgens bevestigde hij de borsttas erop, en deed de urim en de tummim in de borsttas.
>
> LEVITICUS 8:6-8

Of die tas met de twaalf stenen erop.

> Daarna zette hij de tulband op zijn hoofd, en bevestigde aan de voorkant van de tulband de gouden plaat, de heilige diadeem, zoals de HEERE Mozes geboden had.
>
> LEVITICUS 8:9

Op dit punt heeft Aäron de heilige kleding aan. Het aankleden van zijn zonen komt later. Aäron moet eerst gezalfd en gewijd worden, en dan komen zijn zonen aan de beurt. Eerst wasten ze hem, en daarna trokken ze hem alle bijzondere gewaden aan.

> Toen nam Mozes de zalfolie en zalfde de tabernakel met alles wat daarin was, en heiligde ze. Hij sprenkelde daarvan zeven keer op het altaar, en zalfde het altaar met alle bijbehorende voorwerpen, het wasvat en het bijbehorende voetstuk, om dat alles te heiligen.
>
> LEVITICUS 8:10-11

Dat zou waarschijnlijk het altaar buiten in de voorhof zijn, het bronzen altaar, in tegenstelling tot het gouden altaar. Niet dat het gouden altaar niet gezalfd zou worden, maar omdat hij het wasvat noemt, heeft hij het op dit punt waarschijnlijk over de voorhof.

> Vervolgens goot hij van de zalfolie op het hoofd van Aäron, en hij zalfde hem om hem te heiligen.
>
> LEVITICUS 8:12

Bedenk dat, wanneer er staat dat hij dingen heiligde, zoals aan het einde van vers 10, hij de voorwerpen of het meubilair en de dingen in de tabernakel heiligde. Vervolgens heiligde hij Aäron door de olie op zijn hoofd te doen. Heiligen betekent gewoon dat hij hem afzondert. Het betekent niet dat er een of andere bijzondere magie mee verbonden was. Het is alleen zo dat door dit te doen, het ritueel zelf Aäron en de tabernakel aanwees als afgezonderd, als dingen die voor God waren afgezonderd. Alleen voor God apart gezet, en voor geen enkel ander doel.

> Daarna liet Mozes de zonen van Aäron naderbij komen. Hij deed hun onderkleren aan, bond hun een gordel om en wikkelde hun hoofddoeken om, zoals de HEERE Mozes geboden had.
>
> LEVITICUS 8:13

3

Het zondoffer en brandoffer bij de wijding

Nu beginnen ze deze dieren te offeren. Het zijn drie dieren: een jonge stier en twee rammen. De jonge stier wordt een zondoffer voor Aäron en voor zijn zonen. Dat was natuurlijk al voorgeschreven in de eerste zeven hoofdstukken. Wanneer er een zondoffer wordt gebracht voor de priesters of voor het volk, moet dat een jonge stier zijn. Dan waren er twee rammen. Een van de rammen moest een brandoffer zijn. Dat was natuurlijk een offer waarbij alle delen in het vuur werden verteerd, nadat de ingewanden en de poten waren gewassen. De andere ram wordt de ram van de wijding genoemd. Die zal op een bijzondere manier worden behandeld, zoals we zullen zien.

In de verzen 14 tot en met 17 wordt de jonge stier van het zondoffer geofferd.

> Toen liet hij de jonge stier van het zondoffer naar voren brengen. En Aäron met zijn zonen legden hun handen op de kop van de jonge stier van het zondoffer, en men slachtte hem. Mozes nam toen het bloed en streek dat met zijn vinger rondom aan de hoorns van het altaar, en reinigde zo het altaar van zonde. Vervolgens goot hij het bloed uit aan de voet van het altaar. Zo heiligde hij het om er verzoening voor te doen.
>
> LEVITICUS 8:14-15

Als dit nu een gewoon zondoffer is, zou hij het bloed nemen en het op de horens van het gouden altaar binnen in de tabernakel aanbrengen. Ook zou hij het zevenmaal in de richting van het voorhangsel sprenkelen. Daarna zou hij het bloed aan de voet van het bronzen altaar uitgieten. Hier staat alleen dat hij wat op de horens van het altaar aanbracht en het bloed aan de voet van het altaar uitgoot. Er wordt niet aangegeven welk altaar. Je zou de indruk kunnen krijgen dat het in beide gevallen om hetzelfde altaar ging. Als dat zo was, dan was dit een kleine aanpassing van de gewone plechtigheid van het zondoffer. Hij bracht het bloed dan namelijk aan op de horens van het bronzen altaar, waar het bloed ook werd uitgegoten. Het is niet duidelijk. Misschien worden we geacht uit wat we eerder over het ritueel hebben gelezen, te begrijpen dat het eerste altaar hier het gouden altaar is en dat het tweede het bronzen altaar is.

Vers 16:

> Toen nam hij al het vet aan de ingewanden, het net over de lever en de beide nieren met hun vet, en Mozes verbrandde die op het altaar.
>
> LEVITICUS 8:16

> Maar de jonge stier, zijn huid, zijn vlees en zijn mest verbrandde hij buiten het kamp met vuur, zoals de HEERE Mozes geboden had.
>
> LEVITICUS 8:17

Met de mest wordt bedoeld: dat wat in zijn darmen zat.

> Daarna liet hij de ram van het brandoffer naderbij komen, en Aäron met zijn zonen legden hun handen op de kop van de ram. Men slachtte hem, en Mozes sprenkelde het bloed rondom op het altaar. Hij verdeelde de ram in zijn stukken, en Mozes liet de kop, de stukken en het vet in rook opgaan, maar de ingewanden en de poten waste hij met water. En Mozes liet heel de ram op het altaar in rook opgaan. Het was een brandoffer, als een aangename geur; een vuuroffer was het voor de HEERE, zoals de HEERE Mozes geboden had.
>
> LEVITICUS 8:18-21

4

De ram van het wijdingsoffer

Dit zijn vrij gebruikelijke rituelen voor het zondoffer en voor het brandoffer. In zekere zin zouden deze offers op iedere willekeurige dag gebracht kunnen worden, niet alleen bij de wijding van de priester. Ze zouden op iedere willekeurige dag gebracht kunnen worden voor een priester die gezondigd had, of voor, eerlijk gezegd, ieder ander lid van de gemeente. Maar nu komen we bij de ram van de wijding. Daarbij worden enkele unieke dingen gedaan. Nu ze de gebruikelijke offerhandelingen hebben verricht die ze bij iedere gelegenheid zouden verrichten, zijn ze aangekomen bij de bijzondere aspecten van dit ritueel.

Vers 22:

> Vervolgens liet hij de andere ram naderbij komen, de ram van het wijdingsoffer. En Aäron met zijn zonen legden hun handen op de kop van de ram. Men slachtte hem, en Mozes nam een deel van zijn bloed, en streek het op de rechteroorlel van Aäron, op de duim van zijn rechterhand en op de grote teen van zijn rechtervoet. Hij liet ook de zonen van Aäron naderbij komen. En Mozes streek een deel van het bloed op hun rechteroorlel, op de duim van hun rechterhand en op de grote teen van hun rechtervoet. Daarna sprenkelde Mozes dat bloed rondom op het altaar. Hij nam het vet, de staart en al het vet dat aan de ingewanden vastzit, het net over de lever, de beide nieren met hun vet, en bovendien de rechterachterbout. Ook nam hij uit de mand met de ongezuurde broden, die voor het aangezicht van de HEERE was, één ongezuurde koek, een met olie aangemaakte koek en één platte koek, en hij legde ze op de vetdelen en op de rechterachterbout.
>
> LEVITICUS 8:22-26

Nu was deze rechterdij gewoonlijk een dij die aan de priesters werd gegeven. De andere dingen die hierop werden gelegd, werden gewoonlijk op het altaar verbrand. Maar voordat iets hiervan wordt gedaan, gebeurt er iets anders wat gewoonlijk niet wordt gedaan: het wordt in de handen van de priesters gelegd. Daarmee wordt als het ware gezegd dat hun hun verantwoordelijkheden worden toevertrouwd. Deze dingen worden hun in handen gelegd.

> Hij legde dat alles in de handen van Aäron en in de handen van zijn zonen, en bewoog die als beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE.
>
> LEVITICUS 8:27

Blijkbaar maakten Aäron en zijn zonen dus die heen-en-weergaande beweging terwijl ze deze stukken vasthielden. Dat was natuurlijk een manier om aan te geven dat dit aan de HEERE werd aangeboden. Het is eenvoudig een beweging om die boodschap over te brengen.

> Daarna nam Mozes ze uit hun handen en liet ze in rook opgaan op het altaar, boven op het brandoffer. Het waren wijdingsoffers, als een aangename geur, het was een vuuroffer voor de HEERE. Verder nam Mozes het borststuk en bewoog het als beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE. Van de ram voor het wijdingsoffer was dit voor Mozes bestemd, zoals de HEERE Mozes geboden had.
>
> LEVITICUS 8:28-29

Hier ging het iets anders dan gewoonlijk bij de dankoffers. Want zoals ik al zei, werden bij de dankoffers de borst van het dier en de rechterdij door de priesters gegeten. In dit geval werd de dij verbrand met de andere delen die niet altijd werden verbrand. En de borst werd niet aan de priester gegeven, maar was deze keer voor Mozes. Dit is de enige keer dat we ooit lezen dat Mozes bij deze rituelen vlees kreeg, en dat mocht hij later opeten.

5

Besprenkeling, offermaaltijd en zeven dagen

Vers 30:

> Vervolgens nam Mozes van de zalfolie en van het bloed dat op het altaar was, en sprenkelde het op Aäron, op zijn kleding, ook op zijn zonen en op de kleding van zijn zonen. Zo heiligde hij Aäron, zijn kleding, en met hem zijn zonen en de kleding van zijn zonen. Mozes zei tegen Aäron en tegen zijn zonen: Kook het vlees bij de ingang van de tent van ontmoeting en eet het daar mét het brood in de mand van het wijdingsoffer; zoals ik geboden heb toen ik zei: Aäron en zijn zonen moeten dat eten.
>
> LEVITICUS 8:30-31

Dat wil zeggen, de rest van het vlees van het dier dat niet was verbrand. Alleen bepaalde organen en de dij waren verbrand. De borst werd bewaard, en de rest moest bij de ingang van de tent van ontmoeting worden gekookt.

> Maar wat er overblijft van het vlees en het brood, moeten jullie met vuur verbranden.
>
> LEVITICUS 8:32

Ze moesten zoveel van de rest van de ram eten als ze konden, maar natuurlijk konden ze verzadigd raken. En als ze verzadigd waren en het niet op konden krijgen, moesten ze de rest gewoon verbranden, zodat die nergens anders voor zou worden gebruikt.

> Ook mogen jullie zeven dagen lang niet van de ingang van de tent van ontmoeting weggaan, tot de dag dat de dagen van jullie wijdingsoffer voorbij zijn, want zeven dagen zal jullie wijding duren. Zoals men op deze dag gedaan heeft, zo heeft de HEERE geboden te doen om verzoening voor jullie te bewerken. Jullie moeten dan bij de ingang van de tent van ontmoeting blijven, dag en nacht, zeven dagen lang. Jullie moeten de voorschriften van de HEERE in acht nemen, opdat jullie niet sterven, want zo is het mij geboden. Aäron en zijn zonen deden al de dingen die de HEERE door de dienst van Mozes geboden had.
>
> LEVITICUS 8:33-36

Dit was hun wijding. Ze waren eigenlijk nog helemaal niet begonnen met hun dienstwerk. Dit hoorde allemaal bij wat ze voor zichzelf deden, offers brengen voor zichzelf. En eigenlijk was het Mozes die de offers bracht. Mozes trad bij deze gelegenheid op alsof hij de hogepriester was, omdat de hogepriester bij deze gelegenheid in zijn ambt moest worden gesteld. Aäron zou vanaf dit moment de hogepriester zijn, en hij en zijn zonen zouden al het dienstwerk doen. Maar dit werd gedaan: de zalving van hen met zowel bloed als olie.

6

Bloed en olie: reiniging en de Heilige Geest

Ik denk niet dat we veel moeite hebben om de symboliek daarvan te zien.

> Maar als wij in het licht wandelen, zoals Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkaar, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.
>
> 1 JOHANNES 1:7

En de olie, ongetwijfeld de zalving, is de Heilige Geest. In het Nieuwe Testament is de zalving de zalving met de Heilige Geest. Zoals toen Johannes in 1 Johannes hoofdstuk 2 zei:

> Wij hebben niet nodig dat iemand ons onderwijst, want de zalving die in ons blijft, onderwijst ons over alle dingen.
>
> 1 JOHANNES 2:27

Hij bedoelt de Heilige Geest. En dus moet degene die het dienstwerk verricht persoonlijk van zijn zonden gereinigd zijn. Hij moet behouden zijn. Hij moet ook gezalfd zijn. Hij moet ook vervuld zijn met de Heilige Geest.

En in het bijzonder werd het bloed aangebracht op het oor, de duim en de grote teen van de man, aan de rechterkant van zijn lichaam. In alle gevallen ondergingen zowel de hogepriester als de andere priesters dit ritueel, en het is ook niet moeilijk om de symboliek daarvan te zien. Het oor staat duidelijk voor horen. Ongetwijfeld wordt daarmee het horen van God bedoeld. De duim is de hand. Dat is het lichaamsdeel waarmee werk wordt gedaan, waarmee dienst wordt verricht. De teen staat voor de voet, die duidelijk staat voor de manier waarop iemand wandelt.

De Bijbel zegt in 1 Johannes hoofdstuk 2, vers 6:

> Wie zegt in Hem te blijven, moet ook zelf zo wandelen als Hij gewandeld heeft.
>
> 1 JOHANNES 2:6

In Efeze hoofdstuk 4, vers 1 zei Paulus:

> Zo roep ik, de gevangene in de Heere, u op tot een wandel die de roeping waarmee u geroepen bent, waardig is,
>
> EFEZE 4:1

De manier waarop we wandelen, de manier waarop we leven, met andere woorden, wordt aangeduid door de voeten. Die moet gereinigd worden. Onze handen moeten gereinigd worden. De Bijbel zegt dat we

> reine handen en een zuiver hart moeten hebben om in Gods heiligdom te verblijven,
>
> PSALM 24:3-4

staat er in Psalm 24.

We hebben dus deze symboliek. De priester moet een man zijn die God kan horen, of die in elk geval luistert naar Gods stem. En zijn handen en voeten, zijn werken en zijn leven, zijn wandel, moeten gereinigd zijn en daardoor afgezonderd zijn van de manier waarop de wereld leeft. Er wordt van uitgegaan dat deze mannen zondaars zijn, en daarom moet er voor hen een zondoffer worden gebracht. Alle mensen zijn zondaars. En wil iemand voor God aanvaardbaar en voor God bruikbaar zijn, door God gebruikt worden, dan moet de zondigheid van zijn denken gereinigd worden. Misschien staan het oor en het horen voor wat er in het denken binnenkomt. Daar ontvangen we gedachten enzovoort, in veel gevallen doordat we mensen dingen horen zeggen, en zelfs doordat we God horen, en zelfs doordat we verleidingen van de duivel horen. Het oor zou kunnen staan voor wat er in het denken binnenkomt. Het denken en de gedachten, de handelingen, de wandel: die dingen moeten gereinigd worden. Want we

kunnen niet op een voor God aanvaardbare manier wandelen of God op een aanvaardbare manier dienen op grond van onze eigen zondige verdiensten of tekortkomingen, maar op grond van de verdiensten van Christus.

Dan is er de zalving met olie, die natuurlijk spreekt van de Heilige Geest. Een ritueel dat er in sommige opzichten op lijkt, wordt uitgevoerd bij een melaatse die gereinigd wordt. Want in dat geval wordt er een offer gebracht en wordt het bloed op zijn rechteroor, zijn rechterduim en zijn rechterteen aangebracht. Maar bij de melaatse wordt ook de zalfolie op zijn rechteroor, zijn rechterduim en zijn rechterteen aangebracht. Bij de melaatse worden deze drie dingen met bloed en daarna met olie gezalfd. In dit geval worden die lichaamsdelen met het bloed gezalfd, maar de zalving lijkt over het hele hoofd, over de hele persoon te gebeuren. Dat kan betekenen dat de priester als het ware helemaal doordrenkt moet zijn met de Heilige Geest, vervuld met de Heilige Geest.

7

De eerste dienstdag en offers voor de priesters

Vervolgens moeten ze zeven dagen in de tabernakel blijven, kennelijk binnen. Wij gaan daar tussen het ene vers en het volgende nogal snel aan voorbij. Voor hen zou dat nogal saai lijken, vind je niet? Alleen maar in de tabernakel rondzitten. Ik weet niet of ze offers brachten of iets deden, of alleen wachtten tot de tijd van de wijding voorbij was, zodat ze konden beginnen. Ik denk niet dat ze in die tijd iets offerden, behalve misschien datgene wat ze aten. Maar ze zouden op de achtste dag met hun dienst beginnen.

De enige tijdsaanduiding in het boek staat trouwens in hoofdstuk 9, vers 1:

> Het gebeurde op de achtste dag dat Mozes Aäron en zijn zonen bij zich riep, met de oudsten van Israël. Hij zei tegen Aäron: Neem voor jezelf een kalf — het jong van een rund — als zondoffer, en een ram als brandoffer, beide zonder enig gebrek, en bied ze aan voor het aangezicht van de HEERE.
>
> LEVITICUS 9:1-2

Dat was zoals ze eerder op de dag van de wijding hadden gedaan. Maar ook:

> Daarna moet je tot de Israëlieten spreken: Neem een geitenbok als zondoffer, en een kalf en een lam, elk van een jaar oud en zonder enig gebrek, als brandoffer, verder een rund en een ram als dankoffer om voor het aangezicht van de HEERE te offeren, en een graanoffer met olie gemengd, want vandaag zal de HEERE aan u verschijnen.
>
> LEVITICUS 9:3-4

Dus de eerste handelingen van de priesters, nadat ze volledig gewijd zijn en hun dienst beginnen, zijn opnieuw een zondoffer voor zichzelf brengen, weer een jonge stier, en een brandoffer, een ram. Maar vervolgens ook soortgelijke dingen voor het volk doen. Ze moeten het eerst voor zichzelf doen, en de schrijver van Hebreeën wijst daarop:

[Vertalersnoot: De spreker formuleert hier: 'eerst voor zichzelf en daarna voor het volk'. Het hieronder aangehaalde gedeelte uit Hebreeën 5:1-3 noemt beide offers, maar drukt die volgorde niet uit.]

> Want elke hogepriester die uit de mensen wordt genomen, is ten dienste van mensen aangesteld met het oog op de dingen die bij God te doen zijn, om gaven en offers te brengen vanwege de zonden. Hij kan voluit medelijden hebben met de onwetenden en dwalenden, omdat hij ook zelf met zwakheid omvangen is. En daarom moet hij, evenals voor het volk, ook voor zichzelf offeren vanwege de zonden.
>
> HEBREEËN 5:1-3

Anders dan Christus natuurlijk, Die geen enkel offer voor Zichzelf hoefde te brengen. Hij was geen zondaar. Maar alle hogepriesters die uit de mensen genomen worden, zijn zondaars. Daarom moest er vooraf dit zondoffer voor henzelf worden gebracht.

Je zou kunnen denken: 'Nou, dat was acht dagen eerder toch al gedaan? Waarom wordt dat opnieuw gedaan?' De eerste keer maakte het deel uit van een wijdingsritueel. Tot het einde van dat ritueel waren ze nog geen priesters. Nu zijn ze priesters. Dit is dus hun eerste handeling van aanbidding als dienstdoende priesters. En dan een geitenbokje voor het zondoffer van het volk, maar er zouden ook brandoffers, vredeoffers en een graanoffer voor het volk worden gebracht. Een kalf en een lam zouden een brandoffer voor het volk zijn, een jonge stier en een ram zouden vredeoffers zijn, en daarbij moesten ook graanoffers worden gebracht, staat er in de verzen 3 en 4.

8

Aäron offert voor zichzelf en het volk

Vers 5:

> Toen namen zij wat Mozes geboden had, en brachten het tot vóór de tent van ontmoeting. En heel de gemeenschap kwam naar voren en stond voor het aangezicht van de HEERE. En Mozes zei: Dit is het woord dat de HEERE geboden heeft. Doe het, dan zal de heerlijkheid van de HEERE aan u verschijnen.
>
> LEVITICUS 9:5-6

Dus eerst brengt Aäron het zondoffer, en daarna gaat hij de ram als brandoffer brengen. Die zijn voor hemzelf en de andere priesters. Daarna zal hij de offers voor het volk brengen. Mozes zei tegen Aäron:

> Toen zei Mozes tegen Aäron: Kom naar voren, naar het altaar, en bereid je zondoffer en je brandoffer, en doe verzoening voor jou en voor het volk. Bereid dan de offergave van het volk, en doe verzoening voor hen, zoals de HEERE geboden heeft.
>
> LEVITICUS 9:7

> Toen kwam Aäron naar voren, naar het altaar, en slachtte het kalf dat voor hem als zondoffer bestemd was. Vervolgens brachten de zonen van Aäron het bloed bij hem, en hij doopte zijn vinger in dat bloed en streek het op de hoorns van het altaar. Daarna goot hij het bloed uit aan de voet van het altaar. Het vet, de nieren en het net over de lever van het zondoffer liet hij in rook opgaan op het altaar, zoals de HEERE Mozes geboden had. Maar het vlees en de huid verbrandde hij buiten het kamp met vuur.
>
> LEVITICUS 9:8-11

Dan is er het brandoffer, een ram. Vers 12 tot en met 14:

> Daarna slachtte hij het brandoffer, en de zonen van Aäron reikten hem het bloed aan, en hij sprenkelde het rondom op het altaar. Ook reikten zij hem het brandoffer aan, in zijn stukken gedeeld, met de kop, en hij liet het in rook opgaan op het altaar. Hij waste de ingewanden en de poten, en liet ze in rook opgaan op het brandoffer, op het altaar.
>
> LEVITICUS 9:12-14

Dus nu heeft hij het zondoffer en het brandoffer voor zichzelf gebracht. En nu voor het volk, in vers 15 tot en met 21:

> Daarna liet hij de offergave van het volk brengen, en hij nam de bok die als zondoffer voor het volk bestemd was. Hij slachtte hem en bereidde hem als zondoffer, zoals het eerste zondoffer.
>
> LEVITICUS 9:15

Ze slaan de bijzonderheden hier min of meer over, wat niet vaak gebeurt.

> Verder liet hij het brandoffer brengen, en bereidde dat volgens de bepaling. Hij liet ook het graanoffer brengen, nam er een handvol van en liet het in rook opgaan op het altaar, naast het brandoffer in de morgen. Daarna slachtte hij het rund en de ram die als dankoffer voor het volk bestemd waren. En de zonen van Aäron reikten hem het bloed aan, dat hij rondom op het altaar sprenkelde, met de vetdelen van het rund en de ram, de staart en wat de ingewanden bedekt, de nieren en het net over de lever. Zij legden de vetdelen op de borststukken, en hij liet de vetdelen in rook opgaan op het altaar. Maar de borststukken en de rechterachterbout bewoog Aäron als beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE, zoals Mozes geboden had.
>
> LEVITICUS 9:16-21

Dan hoeven ze alleen nog maar het volk te zegenen, dat wil zeggen, een zegen over het volk uit te spreken.

> Daarna hief Aäron zijn handen op over het volk, en zegende hen. Toen kwam hij naar beneden, nadat hij het zondoffer, het brandoffer en het dankoffer gebracht had.
>
> LEVITICUS 9:22

Er staat dat hij naar beneden kwam. Blijkbaar was er een helling die naar het koperen altaar omhoogliep. Het altaar was zo hoog dat de priester iets boven de grond moest staan om de dienst gemakkelijk te kunnen verrichten. Dus hij kwam daarvandaan naar beneden en zegende het volk met zijn hand naar hen opgeheven.

9

God ontsteekt het heilige altaarvuur

> Vervolgens ging Mozes met Aäron de tent van ontmoeting binnen, en toen zij er weer uit kwamen, zegenden zij het volk. En de heerlijkheid van de HEERE verscheen aan heel het volk.
>
> LEVITICUS 9:23

Nu komt het spannende gedeelte. Vers 24:

> Een vuur ging uit van het aangezicht van de HEERE, en verteerde het brandoffer en de vetdelen op het altaar. Toen heel het volk dit zag, juichten zij en wierpen zich met het gezicht ter aarde.
>
> LEVITICUS 9:24

Dit was ons eigenlijk niet uitdrukkelijk verteld, maar er was geen vuur op het altaar geweest. Of als dat er wel was geweest, hadden ze misschien eerdere offers op het altaar verbrand. Maar blijkbaar was het vuur uit, want God ontstak nu het vuur op het altaar. En in hoofdstuk 6, vers 13, werd duidelijk gemaakt dat ze dit vuur nooit mochten laten uitgaan. Dit is hoofdstuk 6, vers 13. Er staat:

> Het vuur moet voortdurend op het altaar blijven branden, het mag niet uitgeblust worden.
>
> LEVITICUS 6:13

Zolang ze hout op dit vuur bleven leggen, zou het hetzelfde vuur zijn dat God bij deze gelegenheid op bovennatuurlijke wijze had ontstoken, vanuit de tegenwoordigheid van de HEERE.

In hoofdstuk 10 zullen we ook vuur vanuit de tegenwoordigheid van de HEERE zien komen. Het is niet duidelijk hoe dat er zichtbaar uitzag. Het zou uit de hemel kunnen komen, want de HEERE is natuurlijk in de hemel. En dat lijkt op wat Elia de profeten

van Baäl liet proberen na te doen: proberen vuur uit de hemel te laten komen, van Baäl, om dit offer te verteren. Daarna riep Elia God aan om hetzelfde te doen, en bij Elia liet God inderdaad vuur uit de hemel komen.

Dit vuur zou uit de hemel gekomen kunnen zijn. Maar het lijkt erop dat de nadruk er steeds op heeft gelegen dat de HEERE in het heilige der heiligen is, dat de HEERE in de tabernakel is. Dus misschien kwam er een soort vuur uit het heilige der heiligen. Dat ging dan door het voorhangsel heen zonder het te verbranden, neem ik aan, en verteerde dit offer. Daardoor werd het vuur op het altaar ontstoken, en dat was een heilig vuur. Het was een vuur van God, tegenover een vuur van mensen.

En het feit dat God het vuur van het altaar ontstak, geeft aan dat Hij bij de aanbidding van Hemzelf verlangt dat het vuur door Hemzelf wordt geleverd. De ijver, de vrijmoedigheid, het vertrouwen, het geloof, wat we ook bij God brengen, het is iets wat Hij Zelf, door Zijn Heilige Geest, in ons moet hebben gelegd. Als we alleen maar vleselijke ijver en vleselijke liefde of wat dan ook aanbieden, en het is niet het vuur van de Heilige Geest, dan is het niet datgene waarin God heeft voorzien. God verlangt dat wat Hem wordt aangeboden, niet alleen wordt aangeboden op de manier die Hij voorschrijft, maar ook met het vuur waarin Hij voorziet.

10

Nadab en Abihu brengen vreemd vuur

En we zien dat dit het probleem is dat zich in hoofdstuk 10 voordoet. Want we lezen in hoofdstuk 10, vers 1:

> De zonen van Aäron, Nadab en Abihu, namen beiden hun wierookschaal, deden vuur daarin, legden reukwerk daarop en brachten vreemd vuur voor het aangezicht van de HEERE, wat Hij hun niet geboden had.
>
> LEVITICUS 10:1

De King James zegt:

Vreemd vuur voor de Heer, dat Hij hun niet had opgedragen.

Het gebod was dus dat ze vuur, dat wil zeggen kolen, van het altaar moesten nemen. Dit was het altaar dat God zojuist met Zijn bovennatuurlijke vlam had ontstoken. Dit was Gods vuur op het altaar. Ze moesten Gods vuur nemen, kolen in een gouden wierookvat doen, er reukwerk op leggen en binnen in de tabernakel reukwerk branden. Nogmaals, de gebeden van de heiligen, de aanbidding, de lofprijzing die door dat reukwerk wordt uitgebeeld, moesten Gods vuur als ontstekende vonk hebben. Dat wat bij God zijn oorsprong vindt, niet dat wat in het vlees zijn oorsprong vindt.

Maar om de een of andere reden gebruikten Nadab en Abihu dat vuur niet. Er wordt ons helemaal niet verteld waarom. We weten niet of ze oneerbiedig wilden zijn, of ze iets nieuws wilden proberen, of dat ze bang waren. Het is mogelijk dat dit vuur op het altaar hen bang maakte, toen ze zagen hoe dit vuur uit Gods tegenwoordigheid kwam en het altaar ontstak. Misschien durfden ze er niet bij in de buurt te komen. Ze zeiden: ‘Nou, we gebruiken in plaats daarvan dit vuur hier maar, want ik weet niet of ik wel dicht bij dat altaar ga komen. Ik zag er zojuist een bliksemflits op inslaan, en ik weet niet of het veilig is om daarheen te gaan en die kolen te pakken.’

Ik weet niet of ze bang waren, of dat ze gewoon dachten: ‘Nou, wat maakt het uit welk vuur je gebruikt? Reukwerk brandt net zo goed, welk vuur je ook gebruikt, dus we gebruiken gewoon dit vuur hier.’ Er wordt ons op geen enkele manier een aanwijzing gegeven over wat hen ertoe bracht dit verkeerde te doen. Voor ons lijkt het misschien iets kleins, maar het is duidelijk dat God het niet als iets kleins beschouwde.

Ze boden dit vreemde of profane vuur aan. Trouwens, profaan betekent gewoon. Bij profaan taalgebruik denken we misschien aan vloeken. Profaan klinkt misschien als iets bijzonder verdorvens. Profaan is eenvoudigweg een woord dat het tegenovergestelde is van heilig. Sommige dingen zijn heilig, sommige dingen zijn profaan. Dat wil zeggen, sommige dingen zijn heilig, sommige dingen zijn gewoon. Profaan betekent alleen maar gewoon. Een gewoon vuur dat niet het heilige vuur is, een vuur uit een andere bron dan God: dat gebruikten ze om voor de HEERE reukwerk te branden. Dus, vers 2:

11

De dood van twee priesters als waarschuwing

> Toen ging een vuur uit van het aangezicht van de HEERE,
> en verteerde hen, zodat zij stierven voor het aangezicht van
> de HEERE.
>
> LEVITICUS 10:2

Dit is een verbazingwekkende ontwikkeling als je erover nadenkt, want er waren toch al slechts vier priesters en één hogepriester. Aäron had vier zonen die samen met hem waren gewijd, en er waren ongeveer drie miljoen mensen die bediend moesten worden. Het priesterschap was als het ware al onderbezet. Maar toch neemt God twee van hen weg en laat Hij alleen Aäron en twee zonen over om heel het volk te dienen.

Veel van het werk, de offers, kon door de Levieten worden gedaan. En het is zelfs mogelijk dat Aäron nog een paar jongere zonen had die nog niet oud genoeg waren om priester te zijn. Ze begonnen hun priesterambt op dertigjarige leeftijd. Misschien had hij nog meer zonen die binnenkort tot het priesterschap zouden toetreden. We weten het niet. Maar op dit moment, op de eerste dag dat de tabernakel voor de dienst opengaat, wordt het aantal priesters met veertig procent verminderd, terwijl het priesterschap al onderbezet was. Ook zonder deze ontwikkeling konden ze er al op rekenen dat ze overwerkt zouden raken.

Het lijkt nogal ondoelmatig van God. Het lijkt onpraktisch van God om twee van de priesters weg te nemen. Kon Hij hun niet gewoon een tik op de vingers geven en hen laten doorgaan? Ze zijn nodig. Maar God laat duidelijk zien waar Zijn prioriteiten liggen. Helemaal aan het begin, wanneer de aanbidding van God op de voorgeschreven manier van start gaat, hebben ze dat voorschrift overtreden, en God gaat hen tot een waarschuwend voorbeeld stellen.

Wat interessant is, is dat het priesterschap vaak buitengewoon verdorven werd, zoals je leest in de rest van Israëls geschiedenis in het Oude Testament. De zonen van Eli verleidden daadwerkelijk vrouwen. Ze waren priesters bij het altaar en verleidden

vrouwen die hun offers kwamen brengen. Gedurende de rest van hun geschiedenis begingen priesters overtredingen die wij veel erger zouden vinden dan deze. Maar God zond nooit vuur uit de hemel om hen te verteren.

Het lijkt erop dat God bij deze gelegenheid ongewoon streng was voor iets wat een betrekkelijk kleine overtreding lijkt, vergeleken met sommige van de afschuwelijke dingen die later werden gedaan. Per slot van rekening was het de hogepriester die Jezus kruisigde. Het waren de overpriesters die Jezus in het Sanhedrin veroordeelden. God liet geen vuur uit de hemel komen om hen ter plekke te verteren. Dat roept dus vragen op. Waarom deed God iets wat zo onpraktisch was? Dit kon extra moeilijkheden opleveren voor de overgebleven priesters, die Gods wet niet hadden overtreden.

12

Ananias en Saffira en Gods strenge voorbeeld

Het lijkt volgens mij op het verhaal dat we in het boek Handelingen vinden, in hoofdstuk 5, over Ananias en Saffira. Ook zij werden door God met de dood getroffen toen ze iets deden wat ons betrekkelijk onbeduidend in de oren klinkt, vergeleken met wat veel mensen sinds hun tijd hebben gedaan. Zeker, ze logen tegen de Heilige Geest. Dat is bepaald geen kleinigheid. Maar wisten ze dat ze tegen de Heilige Geest logen? Wat ze deden, was anderen nadoen die vóór hen hun bezittingen hadden verkocht en het geld hadden gebracht om het aan de armen te geven. Dat gebeurde al voordat Ananias en Saffira hun bezit verkochten. En blijkbaar was het iets waardoor sommige mensen in de gemeente erkenning kregen. Als iemand zijn bezit verkocht en het aan de armen gaf, dan bracht dat mensen er vast toe om te zeggen: ‘Heb je gehoord hoe vrijgevig die en die was?’ Ananias en Saffira verkochten een stuk grond en dachten: ‘Wij kunnen ervoor zorgen dat er ook zo over ons wordt gepraat.’ Dus kwamen ze en deden alsof ze het hele bedrag gaven, zoals anderen vóór hen hadden gedaan. Maar ze hadden in het geheim met elkaar afgesproken om een deel achter te houden.

Het klinkt niet echt alsof dat zo ernstig is. Dat is het natuurlijk wel. God vond het ernstig. Maar vergeleken met veel van de zonden die in de gemeente worden begaan, lijkt het gewoon niet het soort daad waarvoor God iemand ter plekke met de dood zou

treffen. Maar het geval van Nadab en Abihu hier, en het geval van Ananias en Saffira daar, waren allebei de eerste keer na de instelling van de nieuwe orde dat iemand probeerde met bedrog weg te komen. God stelde hen tot een waarschuwend voorbeeld.

Ja, mensen deden later ergere dingen, en God stelde hen niet tot een waarschuwend voorbeeld. Maar zodra God aan het begin mensen tot een waarschuwend voorbeeld stelt, schept Hij een precedent. Hij zegt: 'Zo denk Ik over dat soort gedrag.' Als mensen later dat soort gedrag vertonen en nog ergere dingen doen, en ze niet onmiddellijk met de dood worden getroffen, betekent dat niet dat God er anders over is gaan denken. Het betekent alleen dat God niet iedereen onmiddellijk met de dood zal treffen. Maar Hij heeft in het precedent dat Hij met deze mannen schiep al laten zien hoe Hij over geschipper denkt. Hoe Hij erover denkt als mensen vernieuwingen invoeren en dingen anders doen dan Zijn Woord voorschrijft. Hoe Hij denkt over mensen die bedriegen, die God proberen te bedriegen, die doen alsof hun eigen ideeën over aanbidding even goed zijn als Gods ideeën over aanbidding, in dit geval.

God achtte het juist om deze mannen tot een waarschuwend voorbeeld te stellen, zoals Hij Ananias en Saffira tot een waarschuwend voorbeeld stelde. Dat betekent niet dat zij ergere zondaars waren dan anderen die niet tot een waarschuwend voorbeeld werden gesteld. Het is alleen zo dat God niet heel veel van zulke voorbeelden hoeft te stellen. Eén keer een voorbeeld stellen is genoeg om als voorbeeld te dienen. Nu weten we wat God ervan vindt. We weten niet wat God ervan vindt door te kijken naar wat Hij later bij anderen verdraagt. Het feit dat Hij anderen verdraagt of niet onmiddellijk oordeelt, wijst er helemaal niet op dat Hij Zijn mening over zulke overtredingen heeft veranderd.

13

Uitstel van straf is geen vrijspraak

In Prediker hoofdstuk 8 merkt Salomo dit principe op. Prediker 8, vers 11 tot en met 13, eigenlijk. Salomo zei:

> Omdat het vonnis over een slechte daad niet snel geveld wordt, daarom blijft het hart van de mensenkinderen in hen vervuld van kwaaddoen. Hoewel een zondaar honderdmaal kwaaddoet, verlengt God zijn dagen. Toch weet ik dat het goed zal gaan met hen die God vrezen, die voor Zijn aangezicht vrezen. Maar de goddeloze zal het niet goed gaan en hij zal zijn dagen niet verlengen. Hij zal zijn als een schaduw, want hij vreest niet voor Gods aangezicht.
>
> PREDIKER 8:11-13

En vaak gebeurt dat niet. Vaak doen mensen iets kwaads en wordt er niet onmiddellijk een vonnis aan hen voltrokken. Dan hebben ze het gevoel dat ze ermee zijn weggekomen. Ze deden iets verkeerds, misschien een beetje zenuwachtig, terwijl ze zich afvroegen of ze ermee zouden wegkomen. En toen merkten ze: ‘We zijn er inderdaad mee weggekomen.’ Vervolgens krijgen ze het gevoel dat ze er steeds weer mee kunnen wegkomen.

Maar Salomo zegt:

> Omdat het vonnis over een slechte daad niet snel geveld wordt, daarom blijft het hart van de mensenkinderen in hen vervuld van kwaaddoen. Hoewel een zondaar honderdmaal kwaaddoet, verlengt God zijn dagen. Toch weet ik dat het goed zal gaan met hen die God vrezen, die voor Zijn aangezicht vrezen. Maar de goddeloze zal het niet goed gaan en hij zal zijn dagen niet verlengen. Hij zal zijn als een schaduw, want hij vreest niet voor Gods aangezicht.
>
> PREDIKER 8:11-13

Salomo zegt dus dat het soms lijkt alsof de goddelozen met hun daden wegkomen. Ze doen iets kwaads, maar het vonnis wordt niet onmiddellijk aan hen voltrokken. Daardoor worden ze aangemoedigd in hun kwade gedrag. In zekere zin stelt God hen op de proef door hen niet onmiddellijk te oordelen, om te zien of ze zich zullen bekeren of dat ze zich er alleen maar door laten aanmoedigen om het verkeerde te blijven doen.

We moeten niet het goede doen omdat we denken dat we anders geoordeeld zouden worden. Als we het goede doen, moet dat niet zijn omdat we bang zijn dat we onmiddellijk geoordeeld zullen worden als we het verkeerde doen. Want vaak zullen we niet onmiddellijk geoordeeld worden als we het verkeerde doen. We doen het verkeerde en we lijken ermee weg te komen.

Ruben sliep met de bijvrouw van zijn vader, en jarenlang had dat geen gevolgen. Totdat het tijd was dat Jakob het eerstgeboorterecht zou toekennen. Toen sloeg hij Ruben, de eerstgeborene, over vanwege die daad. Hij dacht dat hij ermee weggekomen was, maar uiteindelijk bleek er toch een prijs voor betaald te moeten worden.

Maar we moeten ons bekeren van wat we doen zonder te wachten tot we betrapt worden, zonder te wachten tot we gestraft worden. Gewoon omdat we ervan overtuigd raken dat dit iets is waarmee God niet tevreden is. Maar mensen die zich er niet om bekommeren wat God behaagt en alleen maar bezorgd zijn of ze ergens mee weg zullen

komen, worden in hun slechte gedrag aangemoedigd doordat ze ermee weg lijken te komen. God liet Nadab en Abihu er niet mee wegkomen, zodat er een voorbeeld gesteld zou worden. Dan zouden we weten: als andere mensen ermee weg lijken te komen, nee, dat doen ze niet. De toorn van God blijft nog steeds op hen rusten. Die hangt boven hen als het zwaard van Damocles boven zijn hoofd. Je weet nooit wanneer het haar zal breken dat voorkomt dat het valt. In Johannes hoofdstuk 3 staat dat:

> Op wie niet in de Zoon van God geloven, blijft de toorn van God rusten.
>
> JOHANNES 3:36

Die wordt niet altijd zichtbaar, maar dat zal wel gebeuren. De dag komt waarop de rechtvaardige toorn van God over de zonde zichtbaar zal worden. Het is alleen zo dat God af en toe zo goed is om ons dat onmiddellijk te laten zien gebeuren.

14

Aardse dood en het eeuwige lot van de priesters

Goed, gingen deze mannen naar de hel? Daar spreekt het Oude Testament eigenlijk niet over. Het Oude Testament spreekt niet over hemel en hel. Ik zou willen opperen dat deze mannen in de hemel zijn als het mannen waren die over het algemeen trouw waren aan God. Ondanks deze ene overtreding denk ik niet dat dit hun toegangsbewijs voorgoed ongeldig zou maken en hun hele relatie met God teniet zou doen. Iedere christen doet sommige dingen verkeerd, en toch worden christenen behouden. God behoudt door genade. Noach deed iets verkeerds toen hij dronken werd, maar daarmee verviel zijn reservering voor de hemel niet. Toch wordt het hem nog steeds aangerekend. Vaak brengen onze zonden, ook als ze ons niet verdoemen, aardse schande of aardse gevolgen over ons, zelfs de aardse dood.

Als God in dit geval een voorbeeld wil stellen voor de priesters, neemt Hij deze mannen weg. Er wordt ons eigenlijk niet verteld of Gods uiteindelijke toorn tegen hen gericht was in de zin van eeuwige boosheid. Maar in dit geval stelt Hij hen wel tot een

zichtbaar voorbeeld, en ze sterven. Hun aardse leven eindigt.

Nou, dit zou zo verbijsterend zijn, zo onverwacht. Ik vraag me af of iemand zag dat ze de kolen van de verkeerde plaats haalden en hen daar niet op aansprak. Iemand wist dat dat de reden was, want er staat opgetekend dat het kwam doordat ze onheilig vuur offerden. Maar toen ze stierven, waren Aäron en de twee broers die overbleven natuurlijk volkomen verbijsterd. Je zou denken dat Mozes ook verbijsterd zou zijn. Dat waren zijn neven. Maar Mozes spreekt nogal zakelijk. Mozes zei tegen Aäron:

> En Mozes zei tegen Aäron: Dit is wat de HEERE gesproken heeft: In hen die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden, en voor de ogen van heel het volk zal Ik geëerd worden. Maar Aäron zweeg.
>
> LEVITICUS 10:3

15

Het hele leven als aanbidding van God

Welke lessen zijn er voor ons te trekken uit dit offeren van vreemd vuur? Dit heeft duidelijk te maken met de aanbidding van God. Deze priesters waren degenen die de officiële aanbidding van God leidden. Wij zijn priesters. Wij aanbidden God. Ons hele leven hoort aanbidding te zijn. We horen:

> Ik roep u er dan toe op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk: dat is uw redelijke godsdienst.
>
> ROMEINEN 12:1

Onze bezittingen behoren God toe. Ze worden aan God aangeboden. Onze lofprijzingen en ons handelen tijdens samenkomsten voor gezamenlijke aanbidding maken daar ook deel van uit.

Paulus zei in 1 Korinthe 10:

> Of u dus eet of drinkt of iets anders doet, doe alles tot eer van God.
>
> 1 KORINTHE 10:31

Ons voedingspatroon, de dingen die we eten, hoeveel we eten: dat zijn enkele van de meest alledaagse beslissingen die we nemen. Wat we dragen, hoe we ons presenteren, in welke auto we rijden, hoe we leven, al die dingen, alles aan ons leven. Niets is zo alledaags dat het buiten het terrein valt van wat we horen te beschouwen als wat we God aanbieden. We bieden ons hele leven aan God aan, ons lichaam. Daarom worden alle beslissingen die we nemen als daden van aanbidding beschouwd.

Daarom moeten we ervoor zorgen dat we ons leven leiden zoals God wil dat we dat doen. Dat geldt vooral voor de manier waarop we dingen tot God richten, de manier waarop we God aanbidden of dienen, vooral in de bediening. Allereerst op de manier die Hij voorschrijft. Dat was hier een van de problemen. Hij had voorgeschreven dat ze de kolen van dit altaar moesten nemen en niet ergens anders vandaan. En dus veranderden ze de voorgeschreven orde. Ik zou zeggen dat ze waarschijnlijk pragmatici waren.

16

Trouw aan Gods voorschrift boven resultaat

Wat is een pragmaticus? Een pragmaticus is iemand die denkt: ‘Als het werkt, heb er dan geen kritiek op. Als het resultaat oplevert, heb er dan geen kritiek op.’ Er zijn mensen die tegenwoordig zo tegen godsdienst aankijken. Met welk vuur dan ook kun je de wierook even goed branden. Waarom moeten we het vuur gebruiken dat God heeft gezegd te gebruiken? Dit vuur brandt de wierook; die geurt net zo zoet. Dat is pragmatisme. De resultaten zijn hetzelfde, ook al doen we niet precies wat God heeft gezegd dat we moesten doen.

Je kunt een pragmaticus zijn of je kunt een purist zijn. Een purist is iemand die de aanwijzingen die God heeft gegeven zo zuiver mogelijk wil volgen, ook als die misschien overbodig of onnodig lijken. Een pragmaticus zegt: 'Waarom zou je het op de moeilijke manier doen? Waarom zou je het zo doen? Waarom zou je zo aan de details vasthouden als je op die andere manier dezelfde resultaten krijgt?' Volgens mij overtreden mensen in de bediening dit principe vaak. We proberen dan te bedenken: 'Waarmee kunnen we de gemeente groter maken? Misschien krijgen we een grote gemeente als we het Woord minder duidelijk onderwijzen en preken houden die aantrekkelijker zijn voor mensen die minder toegewijd zijn. Of als we de opdracht die we hebben gekregen niet trouw uitvoeren, maar die een beetje aanpassen om het mensen meer naar de zin te maken. En is dat niet eigenlijk wat God wil, dat er een grote groep mensen is die zichzelf christen noemt?'

Dus veranderen we allerlei dingen aan de manier waarop de bediening wordt uitgevoerd, om de resultaten te krijgen waarvan wij denken dat God er blij mee zou zijn. Maar volgens mij vindt God het belangrijker dat we de dingen trouw doen zoals Hij zegt dat we ze moeten doen, en dat we ons niet druk maken over de omvang of het soort resultaten dat we krijgen. Daar kan God Zich druk over maken. Wij zijn verantwoordelijk voor de zuiverheid en de diepgang van onze bediening. God is verantwoordelijk voor de omvang en de uitwerking ervan. God is Degene Die de resultaten geeft. We zijn niet geroepen om succesvol te zijn. We zijn geroepen om trouw te zijn, en God is Degene Die bepaalt in welke mate we succes hebben.

Toen Jezus een grote menigte mensen had die Hem volgden, deed Hij natuurlijk niets om te proberen ervoor te zorgen dat ze Hem bleven volgen. Hij sprak de hardste woorden tot hen die ze volgens Hem moesten horen, en Hij raakte de meesten van hen kwijt. De menigte verliet Hem. Hij hield een heel klein groepje over. Maar Jezus had niets verkeerd gedaan. Hij had juist een klein groepje omdat Hij het juiste had gedaan. Jezus bepaalde dus niet wat Hij zou doen op basis van wat de grootste menigte zou aantrekken of wat de grootste zichtbare resultaten zou opleveren. Hij deed gewoon de wil van Zijn Vader. En soms leek dat niet het soort resultaten op te leveren waarvan je zou denken dat een prediker ze graag zou willen hebben.

17

Innerlijke genezing en geleide visualisatie

Ik denk soms aan de manier waarop psychologie de gemeente is binnengebracht als middel om mensen te dienen, terwijl God ons in de Bijbel toereikende principes voor de bediening heeft gegeven. Toch putten we uit de wereld. We putten uit vreemde bronnen voor onze dienst aan God.

Lange tijd was er in de jaren tachtig — nu is het niet meer zo in de mode — een grote rage in de charismatische beweging die innerlijke genezing werd genoemd. Je vindt nog steeds wel mensen die het beoefenen, maar het was heel groot. Het was heel groot. Bijna overal waar je kwam, spraken mensen over innerlijke genezing. En ze zeiden dat iedereen tot behoud moest komen, vervuld moest worden met de Geest en innerlijke genezing moest ontvangen. Soms wilden ze je ook bevrijding geven. Er was een hele reeks dingen die zo ongeveer iedere christen nodig had.

Innerlijke genezing was het idee dat je trauma's hebt die je in je eerste zeven levensjaren hebt opgelopen. Je herinnert je die niet noodzakelijkerwijs. Ze liggen onder de drempel van je bewustzijn. Ze zitten in het onbewuste, maar ze belemmeren je. Ze belemmeren je leven. Ze belemmeren je wandel met God. Daarom heb je iemand nodig die deze bijzondere vorm van bediening uitvoert. Daarbij ontvingen ze een woord van kennis over iets uit je verleden dat je je niet herinnert. Die gebeurtenis had je verwond en littekens bij je achtergelaten. Je was daardoor zo ontregeld geraakt dat je in je leven niet het juiste doet.

Vervolgens moeten ze je door middel van geleide visualisatie terugbrengen naar dat moment in je jeugd waarop dat gebeurde. En dan moet je je gaan voorstellen dat Jezus daar binnenkomt en dat Jezus de situatie herstelt die werkelijk aan de wortel van je problemen lag. Dan word je genezen bij de wortel van je problemen, en dat wordt innerlijke genezing genoemd.

18

Jung en de bronnen van geleide visualisatie

Ik zag dat in de jaren tachtig overal waar ik kwam in charismatische gemeenten. Wat christenen blijkbaar niet wisten of niet wilden weten, was dat het een occulte praktijk was. De praktijk die ze geleide visualisatie noemden, kwam rechtstreeks uit het occultisme. Sjamanen doen dat soort dingen al sinds mensenheugenis. Er is zelfs een vrouw, Johanna Michaelsen, die een boek heeft geschreven met de titel The Beautiful Side of Darkness, over haar leven als sjamaan voordat ze christen werd en hoe ze dit soort dingen met visualisatie deed.

Het idee is dat je je een of andere held of een archetype voorstelt op wie je wilt lijken. En in je visualisatie laat je die persoon daadwerkelijk je leven binnenkomen. Het is iets demonisch, en het kwam via Carl Jung de gemeente binnen. Carl Jung was een discipel van Sigmund Freud geweest, maar was zijn eigen weg gegaan omdat Sigmund Freud niet in het bovennatuurlijke geloofde en Carl Jung wel. Carl Jung geloofde daarin omdat hij was opgegroeid in een spookhuis, een huis met een klopgeest.

Carl Jung onderhield van kinds af aan contact met demonen, en hij had, zoals hij zelf zei, een geestelijke gids. Hij noemde zijn geestelijke gids Philemon. Hij noemde hem zijn spookachtige goeroe. Zijn spookachtige goeroe gaf Carl Jung zijn ideeën over wat mensen drijft en wat ze moeten doen. Het was Carl Jung die deze dingen vanuit het terrein van de hekserij binnenbracht op het terrein van de moderne wetenschap.

Bij dit proces van geleide visualisatie zei hij dat we archetypen moeten hebben die we visualiseren, en dat die archetypen voor ons werkelijkheid zullen worden. Jung zelf vertelde dat er, toen hij een kind was, aan het eind van een gang een afbeelding hing van zijn grootvader of een ander familielid, een portret. Hij zei dat hij daar als kind naar bleef staan kijken totdat de zittende figuur op het schilderij opstond, uit het portret naar beneden stapte en met hem door de gang liep. Hij ging dan de tuin in en had daar contact met dit wezen. Dus hij geloofde dat je je iedereen kon voorstellen die je bewonderde — Abraham Lincoln, Thomas Edison, Jezus Christus, wie dan ook — en dat die persoon werkelijk naar je toe zou komen als je hem maar vaak genoeg visualiseerde. Dan zou je werkelijk met die persoon in contact staan.

Toen Johanna Michaelsen hierover haar boek schreef, vertelde ze dat zij als niet-christen Jezus als haar archetype had gekozen. Ze was dus gewend om Jezus te visualiseren. In haar gedachten kwam Hij een kamer binnen waar zij zat, en dan hadden ze contact met elkaar. Het zouden dan werkelijk Hij en zij zijn die met elkaar spraken. Maar toen haar bekering dichterbij kwam, had ze deze ervaring: ze visualiseerde Hem, en toen viel Zijn masker af. Het was een demon die zich voordeed als Jezus. Ze was doodsbang. Dit leidde ertoe dat ze uiteindelijk de echte Jezus vond.

19

Hulpverlening beoordelen op bron en methode

De ideeën van Carl Jung werden de charismatische beweging binnengebracht door een vrouw die Agnes Sanford heette. Ze werden verder verspreid door een groot aantal populaire charismatische leraren die discipelen van Agnes Sanford waren. Veel van die namen zijn tegenwoordig minder bekend dan in de jaren tachtig, maar in de jaren tachtig was dit enorm groot.

Het punt dat ik wilde maken, was dat mensen beweerden dat ze door deze werkwijze hulp in hun leven kregen. Ik wees sommigen die dit beoefenden erop dat dit een occulte praktijk was. De apostelen hadden dit nooit gedaan, Jezus had dit nooit gedaan, niemand had dit ooit aanbevolen. Het was rechtstreeks de gemeente binnengekomen via een heiden, Carl Jung, een occultist, en het is een occulte werkwijze. Weet je welk antwoord ik dan altijd kreeg? ‘Maar het helpt zo veel mensen.’

Met andere woorden, ze rechtvaardigden het beoefenen van dit occulte gedoe in de gemeente omdat het zo veel mensen helpt. De wierook brandt net zo goed als je het op de occulte manier doet als wanneer je het op Gods manier doet. Ze waren pragmatisch. Hun gedachte was dat het niet uitmaakt welke methode je gebruikt, zolang mensen maar geholpen worden.

Je kunt naar Manilla op de Filipijnen gaan, naar een paranormale genezer die naar verluidt met zijn handen je lichaam in kan gaan, er kankerweefsel uit kan trekken en dat kan verwijderen zonder een litteken op je lichaam achter te laten. Waarschijnlijk is het meeste hiervan hocus pocus en bedrog. Maar er zijn mensen die hebben gezegd

dat ze daarheen zijn gegaan, deze behandeling hebben ondergaan en van hun kanker genezen zijn. Onder hen zijn ook westerlingen, artsen en andere mensen uit de medische wereld.

Het is niet christelijk. Het is duidelijk occult. Het is duidelijk demonisch. Maar zou iemand niet kunnen zeggen: 'Waarom zou je ertegen zijn? Het geneest je kanker. Wat maakt het uit of het van een demon komt?' Nou, God maakt het wel uit of het van een demon komt of niet. God vindt het belangrijk of wij onze hulp bij God of bij demonen halen, en of we ons op God of op demonen richten. Of we trouw doen wat God heeft gezegd dat we moeten doen, of iets anders.

20

De kritiek van de spreker op psychofarmaca

Veel mensen gebruiken bewustzijnsveranderende medicijnen, wat zij medicijnen noemen. We moeten ze gewoon drugs noemen, want het zijn niet echt medicijnen. Ze genezen niet echt een ziekte. Ze gebruiken deze middelen om angst te verhelpen, om depressie te verhelpen en om gemoedstoestanden te verhelpen die mensen door de hele geschiedenis heen zonder medicijnen hebben moeten overwinnen. Christenen hebben dat moeten doen door tot God te naderen en hulp bij God te zoeken. Als Hij hen niet uit hun depressie of hun angst hielp, moesten ze die beproeving gewoon aan God opdragen en zeggen: 'Nou, God, als U het niet wegneemt, zal ik het dragen. Ik zal het aanvaarden. Ik ga er geen bewustzijnsveranderende drugs voor gebruiken.'

Toch gebruiken veel christenen dat wel. Voor mij is dat vreemd vuur branden. Bij dat soort hulpverlening voor de geestelijke behoeften van mensen komt de hulp uit de verkeerde bron. Het is moeilijk om mensen ervan te overtuigen dat dat niet goed is, omdat het soms verlichting lijkt te geven. Soms lijkt het de geestelijke voordelen te bieden waar mensen naar zoeken, maar het komt niet van God.

Ik besef dat sommige mensen zeggen: 'Hoe weet je dat het niet van God komt? Alle waarheid is Gods waarheid. Geloven we niet dat God de wetenschap heeft geholpen om remedies voor problemen te vinden, enzovoort?' Nou, ja, voor lichamelijke

problemen, maar voor geestelijke problemen? Wanneer je ergens anders dan bij God geestelijke hulp zoekt, pleeg je overspel. Het is afgoderij. Wanneer je iets, wat dan ook, op de plaats zet die God wil innemen, is dat afgoderij, en dat is niet goed.

Pragmatisme in de godsdienst is dus iets wat in het geval van Nadab en Abihu zichtbaar werd. En Gods houding daartegenover werd in hun geval ook zichtbaar. Hij slaat niet onmiddellijk toe bij degenen die wereldse of occulte middelen gebruiken om zogenaamd wenselijke christelijke resultaten te bereiken, maar ik geloof niet dat Hij erachter staat.

Dit is wat God in vers 3 zei:

Door degenen die dicht bij Mij komen — en dat zijn wij, hopen we —

> En Mozes zei tegen Aäron: Dit is wat de HEERE gesproken heeft: In hen die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden, en voor de ogen van heel het volk zal Ik geëerd worden. Maar Aäron zweeg.
>
> LEVITICUS 10:3

21

De doden wegdragen en de dienst voortzetten

Wat betekent dat? God is afgezonderd. God is anders. God wordt niet aanbeden door het menselijk vlees, of erger nog, door occulte middelen. Hij is anders dan alle anderen. Hij moet worden aanbeden met de middelen die Hij Zelf voorschrijft, die Hij Zelf gebiedt. Aäron zweeg hier, en Mozes riep Misaël en Elzafan, de zonen van Uzziël, de oom van Aäron, en zei tegen hen:

> Toen riep Mozes Misaël en Elzafan, de zonen van Uzziël, een oom van Aäron, en zei tegen hen: Kom naar voren, draag uw broeders weg uit het heiligdom, tot buiten het kamp.
>
> LEVITICUS 10:4

Dit waren naaste familieleden van Aäron. Het waren geen zonen van Aäron; het waren eigenlijk volle neven van Aäron. Ze kwamen dichterbij en droegen de lichamen aan hun onderkleren het kamp uit, zoals Mozes had gezegd. Zo werden de lijken weggehaald.

En Mozes zei tegen Aäron en tegen Eleazar en Ithamar, zijn overgebleven zonen:

> En Mozes zei tegen Aäron, en tegen Eleazar en Ithamar, zijn zonen: Jullie mogen je hoofdhaar niet los laten hangen en je kleding niet scheuren, opdat jullie niet sterven en er grote toorn over heel de gemeenschap komt; maar jullie broeders, heel het huis van Israël, zullen de brand bewenen, die de HEERE aangestoken heeft.
>
> LEVITICUS 10:6

Dat wil zeggen, de verbranding van Nadab en Abihu.

> Jullie mogen ook niet van de ingang van de tent van ontmoeting weggaan, anders zullen jullie sterven, want de zalfolie van de HEERE is op jullie. En zij deden overeenkomstig het woord van Mozes.
>
> LEVITICUS 10:7

En zij deden overeenkomstig het woord van Mozes.

In wezen wordt hier gezegd: ‘Aäron, Ithamar en Eleazar, Ik weet dat jullie willen rouwen om de dood van jullie broers en jouw zoon, maar dat kunnen jullie niet. Jullie hebben werk te doen. God heeft jullie dit werk opgedragen, en jullie kunnen het niet

onderbreken alleen maar omdat jullie een familiecrisis hebben.' Dat lijkt behoorlijk streng, maar het is min of meer een vaste regel in de Schrift. In het Nieuwe Testament zei Jezus:

> Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard.
>
> MATTHEÜS 10:37

Als je een taak te vervullen hebt, kun je niet alleen maar je wonden likken en je plichten verwaarlozen.

Natuurlijk leeft God met je mee; Hij komt dicht bij mensen met een gebroken hart. Maar er zijn momenten waarop je je plichten gewoon niet opzij kunt zetten. Dan moet je jezelf bijeenrapen, je als een man gedragen en doorgaan met je plichten. Waarschijnlijk konden ze op een later moment om Nadab en Abihu rouwen. Als ze hier eenmaal klaar waren met hun plichten, konden ze misschien op een later tijdstip een periode van rouw hebben. Maar ze konden niet onderbreken waar ze op dat moment mee bezig waren.

22

Geen alcohol tijdens de priesterdienst

Daarna sprak de HEERE tot Aäron. Hij zei in de verzen 8 en 9:

> De HEERE sprak tot Aäron: Wijn en sterkedrank mag u niet drinken, u niet en uw zonen met u ook niet, als u de tent van ontmoeting binnenkomt, opdat u niet sterft — het is een eeuwige verordening, al uw generaties door — zowel om onderscheid te kunnen maken tussen het heilige en het onheilige, tussen het onreine en het reine, als om de Israëlieten in al de verordeningen te kunnen onderwijzen die de HEERE door de dienst van Mozes tot hen gesproken heeft.
>
> LEVITICUS 10:8-11

Het volk Israël moest de wetten van God leren kennen doordat de priesters hen onderwezen, want de priesters hadden de wet en het volk niet. Dat wil zeggen, de priesters hadden exemplaren ervan die ze konden lezen en bestuderen en waaruit ze onderwijs konden geven. De mensen hadden geen eigen exemplaren om thuis te lezen. Ze waren dus afhankelijk van de priesters om hun te vertellen wat goed en wat verkeerd is.

Nadab en Abihu hadden dit blijkbaar overtreden. Ze hadden geen onderscheid gemaakt tussen wat heilig en wat onheilig is, tussen heilig vuur en onheilig vuur, tussen wat rein en onrein is. Misschien wordt hier gesuggereerd dat ze te veel hadden gedronken. Ik bedoel niet dat ze de hele nacht hadden gefeest en dronken waren geworden. Het is alleen zo dat alcoholische drank in die tijd zo ongeveer de enige beschikbare drank was. Het water was niet erg geschikt om te drinken. Je kon het water veiliger maken door er alcoholische drank aan toe te voegen. Dat deed men gewoonlijk in het Midden-Oosten: wijn aan het water toevoegen om de bacteriën en dat soort dingen te doden, zodat het veilig was om te drinken.

Maar als je geen water op zichzelf dronk, was er vaak niet veel anders te drinken dan vruchtensappen, die in die omgeving vrij snel gingen gisten. Ze hadden geen koeling. De enige manier waarop je kunt voorkomen dat vruchtensappen gaan gisten, is door ze te koelen. Of als je ze pasteuriseert of iets dergelijks, denk ik, dan gaan ze misschien niet gisten. Maar dat is een recenter procedé. Het punt is dat iedereen in die tijd wijn dronk. En als je dorst hebt, drink je er misschien veel van. Als het een warme dag is, drink je misschien veel. Dat was wat je dronk om je te verfrissen.

Het is mogelijk dat Nadab en Abihu gewoon te veel wijn hadden gedronken. Wat hier wordt gesuggereerd, is dat te veel wijn drinken je morele oordeelsvermogen aantast. God zei:

'Jullie priesters moeten geen wijn drinken als jullie dienstdoen.' Dat betekende niet dat priesters nooit wijn mochten drinken. Maar als ze hun dienst in de tabernakel verrichtten, mochten ze geen wijn drinken. Waarom? Je moet je hoofd erbij kunnen houden en je morele besef behouden. Je moet je onderscheidingsvermogen behouden. Je moet voorkomen dat je het soort fouten maakt dat Nadab en Abihu maakten, waarbij ze in hun eigen gedachten geen onderscheid konden maken tussen heilig vuur en gewoon vuur.

Het kan zijn dat dit bij deze gelegenheid wordt gezegd omdat Nadab en Abihu hun dood in feite over zichzelf hadden afgeroepen door zoveel te drinken dat ze geen onderscheid meer maakten tussen de heilige en de onheilige dingen. Daarom zegt God nu tegen Aäron:

Jij en je zonen mogen geen wijn drinken als jullie de tabernakel binnengaan, anders sterven jullie net als zij, zodat je het verschil kunt zien.

23

Alcohol en het oordeelsvermogen van koningen

In Spreuken hoofdstuk 31 vertelt koning Lemuël, wie hij ook geweest mag zijn, ons welk advies zijn moeder hem gaf voordat hij koning werd. Veel mensen denken dat hij Salomo was, maar we kennen geen koning Lemuël, al wordt hij hier wel zo aangeduid. Hij had blijkbaar een wijze moeder die hem, toen hij koning werd, vertelde voor welke dingen hij moest oppassen, de gevaren van zijn beroep. In Spreuken 31, vers 4, zei ze:

> Het past koningen niet, Lemoël, het past koningen niet wijn te drinken, of dat vorsten vragen: Waar is er sterkedrank? Anders zal hij drinken en vergeten wat verordend is, de rechtszaak van alle ellendigen verdraaien. Geef sterkedrank aan wie dreigt om te komen, en wijn aan hen die bitter bedroefd van ziel zijn. Laat hem drinken en zijn armoede vergeten, en niet langer aan zijn moeite denken.
>
> SPREUKEN 31:4-7

Blijkbaar suggereert dit dat wijn iets is wat God heeft gegeven om mensen te helpen wat opgewekter te worden. Zeker niet om te worden wat we dronkaards noemen, maar om hen op te beuren wanneer ze verdriet hebben, maar niet wanneer ze regeren. Het is niet aan koningen en vorsten om wijn en bedwelmende drank te drinken, want er staat dat ze de wet kunnen vergeten. Ze kunnen het recht verdraaien. Eén ding dat duidelijk een gevolg is van dronkenschap, is immers dat het je morele oordeelsvermogen vertroebelt.

In Hosea hoofdstuk 4 en vers 11 staat:

> Hoererij, wijn en nieuwe wijn nemen het hart in beslag.
>
> HOSEA 4:11

Het hart is in de Schrift eigenlijk het verstand en het centrum van de wil en het denken, enzovoort. Het hart raakt in slavernij. Het verliest zijn vermogen om vrij en naar behoren te functioneren wanneer het onder invloed staat van hoererij, dat wil zeggen lust, en ook van alcohol.

[Vertalersnoot: De spreker gebruikt in zijn Engelse weergave van Hosea 4:11 het werkwoord 'enslave', 'tot slaaf maken'. Daarop bouwt zijn uitleg over slavernij voort. De hierboven aangehaalde HSV heeft 'nemen het hart in beslag'.] Daarom zegt God tegen Aäron:

> Wijn en sterkedrank mag u niet drinken, u niet en uw zonen met u ook niet, als u de tent van ontmoeting binnenkomt, opdat u niet sterft — het is een eeuwige verordening, al uw generaties door —
>
> LEVITICUS 10:9

24

Het verplichte eten van de offers nagelaten

Vers 12:

> Toen sprak Mozes tot Aäron, tot Eleazar en tot Ithamar, zijn overgebleven zonen: Neem het graanoffer dat van de vuuroffers van de HEERE is overgebleven, en eet het ongezuurd bij het altaar, want het is allerheiligst.
>
> LEVITICUS 10:12

Met andere woorden, je moet doorgaan met de dingen die je daarvoor ook deed. Alleen omdat je broers zojuist voor je ogen zijn gestorven, betekent dat nog niet dat je de offers niet hoeft te eten zoals de wet je voorschreef.

> Jullie moeten dat eten op een heilige plaats, omdat het het aan jou toegewezen deel van de vuuroffers van de HEERE is, en ook het aan je zonen toegewezen deel, want zo is het mij geboden. Verder moeten jullie het borststuk van het beweegoffer en de achterbout van het hefoffer op een reine plaats eten, jij en je zonen en je dochters met je, want ze zijn uit de dankoffers van de Israëlieten gegeven als het aan jou en je zonen toegewezen deel. Tegelijk met de vuuroffers van de vetdelen moeten zij de achterbout van het hefoffer en het borststuk van het beweegoffer brengen om ze als beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE te bewegen. Dat is voor jou en je zonen met je een eeuwige verordening, zoals de HEERE geboden heeft.
>
> LEVITICUS 10:13-15

Dat wisten we allemaal al. Dan staat er:

> Toen zocht Mozes zorgvuldig naar de bok van het zondoffer, maar zie, hij was verbrand. Daarom werd hij erg kwaad op Eleazar en Ithamar, de overgebleven zonen van Aäron, en zei: Waarom hebben jullie dat zondoffer niet gegeten op de heilige plaats? Want het is allerheiligst, en Hij heeft jullie dat gegeven, opdat jullie de ongerechtigheid van de gemeenschap zouden dragen, om daarover verzoening te doen voor het aangezicht van de HEERE.
>
> LEVITICUS 10:16-17

Het was de plicht van de priester om het geitenvlees van de zondoffers te eten, niet het vlees van de stier. Wanneer een stier als zondoffer werd geofferd, at niemand daarvan. Het karkas werd verbrand. Maar wanneer het een geit was voor het volk, of voor een gewoon persoon, of voor een leider, moest de priester het vlees eten. Ik vermoed dat Ithamar en Eleazar gewoon een soort van verlamd waren, verdoofd door de schok van wat er met hun broers was gebeurd, zodat ze het hadden nagelaten. Mozes ging op zoek naar het lam. Het hele dier was opgebrand. De geit was opgebrand in plaats van opgegeten. Er was niets meer van over. Zo was het dus een volledig brandoffer geworden, terwijl dat niet de bedoeling was.

Ook dit was weer een overtreding van de voorgeschreven gang van zaken. Hier, op de allereerste dag dat de tabernakel open is, gaat alles mis. Er sterven mensen. De verkeerde wierook wordt verbrand, of het verkeerde vuur wordt gebruikt om de wierook te verbranden. Nu is het lam dat opgegeten moet worden, helemaal verkoold op het altaar. Mozes is ontstemd, want zo hoort het allemaal niet te gaan.

25

De offerregels en een onbedoelde overtreding

Maar het is interessant dat God Eleazar en Ithamar niet doodde vanwege deze overtreding. Die was waarschijnlijk niet meer of minder een overtreding van de voorschriften dan wat Nadab en Abihu hadden gedaan. Maar zij hadden dit duidelijk onbedoeld gedaan. Het is niet waarschijnlijk dat ze opzettelijk iets anders deden dan wat ze moesten doen. Ik denk dat God naar alle waarschijnlijkheid besefte dat ze in shock waren. Ze waren afgeleid. Ze letten niet goed genoeg op. Dat is hun redelijkerwijs te vergeven, en daarom werden ze niet gestraft.

Maar Mozes berispt hen omdat ze het niet hebben gedaan. Hij zegt in vers 18:

> Zie, het bloed ervan is niet binnen in het heiligdom gebracht. Jullie hadden het zondoffer beslist in het heiligdom moeten eten, zoals ik geboden heb.
>
> LEVITICUS 10:18

Waar hij daar op doelt, is dat bij de zondoffers, als het een zondoffer voor de priester of voor het volk was, het doorgaans om een stier ging. Het bloed daarvan werd het heilige binnengebracht en gesprenkeld voor het voorhangsel van het heilige der heiligen, en vervolgens aan de horens van het gouden altaar gestreken. Dan werd de stier niet gegeten, maar werd zijn karkas buiten het kamp verbrand. Dat wil zeggen, als het om een stier ging. Maar als het om een geit of een lam ging, werd het bloed niet naar binnen gebracht en daar gesprenkeld. In de wet werd uitdrukkelijk gezegd dat het dier waarvan het bloed binnen in de tabernakel wordt gesprenkeld, niet gegeten mocht worden. Maar Mozes zegt:

Het bloed van de bok is daarbinnen niet gesprenkeld. Het vlees moet worden gegeten. Jullie hebben het niet gegeten. Dat hebben jullie verkeerd gedaan.

26

Äärons verdriet en Mozes' begrip

Nu neemt Aäron het woord, blijkbaar namens zijn zonen. In vers 19 zei Aäron tegen Mozes:

> Toen sprak Aäron tot Mozes: Zie, vandaag hebben zij hun zondoffer en hun brandoffer voor het aangezicht van de HEERE aangeboden, en zijn mij deze dingen overkomen. Als ik vandaag het zondoffer had gegeten, zou dat goed geweest zijn in de ogen van de HEERE?
>
> LEVITICUS 10:19

> Toen Mozes dit hoorde, was het goed in zijn ogen.
>
> LEVITICUS 10:20

Het is niet helemaal duidelijk hoe Aäron redeneert, maar Mozes begreep de redenering. Volgens mij zegt hij dit: 'Mozes, kijk nu eens. Tot dit moment hebben we alles goed gedaan. We hebben het zondoffer gebracht zoals het hoort, en het brandoffer zoals het hoort. Tot dit moment hebben we ons gedragen zoals het hoort en

de voorgeschreven gang van zaken gevolgd. En toch heeft God mij mijn twee zonen ontnomen. Als dit is wat God doet wanneer ik het juiste doe, wat motiveert mij dan om alles goed te doen als mij zulke dingen overkomen? Als ik het zondoffer had gegeten, ook al had ik door mijn verdriet geen eetlust meer, zou God dan goed voor mij zijn geweest? Hij was niet goed voor mij toen ik die andere dingen goed deed. We hebben het zondoffer gebracht, we hebben het brandoffer gebracht, en toch heb ik dit verlies geleden. Is er een reden waarom God goed voor mij zal zijn wanneer ik het zondoffer eet, wat ook het juiste is om te doen, ook al ben ik daar op dit moment nauwelijks toe in staat?'

Laten we eerlijk zijn: er zouden momenten zijn waarop het voor een priester moeilijk zou zijn om een groot stuk vlees te eten. Een van die momenten zou zijn wanneer zijn zonen zojuist voor zijn ogen gestorven zijn. Dat heeft wel enige invloed op je eetlust. Volgens mij redeneert Aäron eenvoudigweg: 'Tot dit moment hebben we de dingen goed gedaan. Het is niet echt onze schuld dat dit ons is overkomen, en we zijn hierdoor enigszins uit ons evenwicht gebracht. Zal het voor God zoveel verschil maken of we dit wel of niet eten?'

Om de een of andere reden vond Mozes gewoon: 'We zullen jullie dit niet aanrekenen.' En God ook. Tenslotte werd de zonde van Nadab en Abihu begaan zonder dat ze onder enige dwang stonden of onder bijzondere druk of de invloed van een emotioneel trauma. Ze deden gewoon het verkeerde, mogelijk onder invloed van alcohol. We weten het niet. Maar dat Ithamar, Eleazar en Aäron nalieten de geit te eten, gebeurde onder de invloed van een emotioneel trauma. Volgens mij probeert Aäron daarop te wijzen en zegt hij: 'God zal ons dit zeker niet aanrekenen.' En inderdaad, God rekende het hun niet aan. God had dus enig medeleven met hen vanwege hun verlies. Maar Hij stond hun niet toe hun dienstwerk te staken en een tijd van rouw in acht te nemen, op dit moment niet.

We zien dus dat het priesterschap wordt gewijd en zijn dienst begint op de eerste dag dat de tabernakel opengaat. Ik zou zeggen een klucht vol vergissingen, maar het is eerder een tragedie vol vergissingen, omdat al die dingen misgingen. Het is opmerkelijk dat dit zo is opgetekend, want het is enigszins beschamend voor het Joodse priesterschap dat op deze glorieuze dag, hun eerste dag van dienst, alles misging. Het zou beschamend voor hen zijn om dat vast te leggen. Maar dat zulke

beschamende verhalen worden verteld, getuigt juist van de eerlijkheid van de verslagen in de Bijbel. Niet alleen beschamend voor de twee priesters die stierven, maar die hele puinhoop. De hele inwijding van de tabernakel zelf is gewoon een puinhoop.

Maar vermoedelijk verliep alles daarna ordelijk, en we lezen niet meer dat dit soort dingen later nog gebeurde. In plaats daarvan moeten we aannemen dat de rituelen die in de eerste zeven hoofdstukken worden beschreven, in de meeste gevallen, op de meeste dagen, zonder problemen verliepen.

We komen terug om te praten over het gedeelte van Leviticus dat bepaalt wat mensen rein of onrein maakt. Dat is eigenlijk een interessant gedeelte, vind ik. Er zijn een paar interessante dingen over op te merken. Wanneer we terugkomen, beginnen we met hoofdstuk 11.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Leviticus 8:1-5
- Leviticus 8:6-8
- Leviticus 8:9
- Leviticus 8:10-11
- Leviticus 8:12
- Leviticus 8:13
- Leviticus 8:14-15
- Leviticus 8:16
- Leviticus 8:17
- Leviticus 8:18-21
- Leviticus 8:22-26
- Leviticus 8:27
- Leviticus 8:28-29
- Leviticus 8:30-31
- Leviticus 8:32

- Leviticus 8:33-36
- 1 Johannes 1:7
- 1 Johannes 2:27
- 1 Johannes 2:6
- Efeze 4:1
- Psalm 24:3-4
- Leviticus 9:1-2
- Leviticus 9:3-4
- Hebreeën 5:1-3
- Leviticus 9:5-6
- Leviticus 9:7
- Leviticus 9:8-11
- Leviticus 9:12-14
- Leviticus 9:15
- Leviticus 9:16-21
- Leviticus 9:22
- Leviticus 9:23
- Leviticus 9:24
- Leviticus 6:13
- Leviticus 10:1
- Leviticus 10:2
- Prediker 8:11-13
- Johannes 3:36
- Leviticus 10:3
- Romeinen 12:1
- 1 Korinthe 10:31
- Leviticus 10:4
- Leviticus 10:6
- Leviticus 10:7
- Mattheüs 10:37
- Leviticus 10:8-11
- Spreuken 31:4-7
- Hosea 4:11
- Leviticus 10:9

- Leviticus 10:12
- Leviticus 10:13-15
- Leviticus 10:16-17
- Leviticus 10:18
- Leviticus 10:19
- Leviticus 10:20

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.